

“No som un partit d'oposició”

Maria Antònia Munar, màxima dirigent d'Unió Mallorquina, és la presidenta del Consell de Mallorca gràcies al pacte amb el PP, després d'haver-ho estat entre 1995 i 2003 amb l'esquerra. De la coalició amb el PP, de la pressió opositora, de les mesures lingüístiques, de la situació d'UM, entre altres temes, en parla en aquesta entrevista.

Què pensa de les mesures lingüístiques anunciades pel Govern balear?

—UM està a favor que els pares tinguin llibertat d'elecció de centre. Aquesta és l'única solució perquè pares i alumnes tinguin un ensenyament adequat. No crec que es posin en pràctica, les mesures anunciades. Si s'hi posassin, no complirien l'objectiu que suposadament cerquen. Perquè hi hagi llibertat per als pares, cada centre ha de tenir el seu projecte lingüístic, de forma estable, i que no canviï cada any o cada cert temps. Si els pares saben quan matriculen els seus fills a un col·legi determinat que aquest centre té un pla lingüístic concret —d'impartir-ho tot en català, o el 50%, etc., d'acord amb la legalitat—, aleshores el pare tria el que més li convé. El que s'ha proposat és que cada centre elegeixi i voti periòdicament. És absurd. Perquè sempre hi hauria pares que “perdrrien”, i, per tant, no es compliria l'objectiu que presumptament es persegueix. Si realment es posàs en pràctica, crearia inseguretat i incomoditat entre l'alumnat, el professorat i els pares, que no sabrien mai a què atendre's.

—Aquests primers sis mesos en el Consell de Mallorca han estat molt moguts, no?

—El Govern del Consell ha pogut fer més en mig any que no el que havia pogut fer en molt de temps enrere en temes importants, com per exemple amb el pla territorial, que per a mi és el tema estrella. Feia vint anys que es parlava que Mallorca no tenia un model territorial clar, i ara ja el tenim. Li he

de reconèixer, emperò, que sí que hi ha prou d'enrenou. No hi ha dubte que el PP va dur molt millor el fet d'acceptar estar a l'oposició del Consell [entre 1995 i 2003] que no ara els partits d'esquerra, que no són gaire conscients de quina és la realitat i de quin va ser el resultat electoral. En lloc de fer una oposició constructiva i en positiu, han optat per la crispació. Crec que no és una actitud gens positiva, fins i tot per als seus interessos. I molt especialment per al partit socialista espanyol, que hauria de tenir vocació de futur de tornar al Govern.

—El 25 de maig UM aspirava a menjar-se una part del vot del PP, però no va ser així. Ningú no apostava perquè els conservadors tenguessin majoria absoluta, ni el mateix PP, i així va ser... Tot plegat, molt sorprenent.

—Crec que UM hagués tret més vots si l'esquerra no s'hagués radicalitzat tant. Això va portar a una massiva participació de la dreta perquè no tornàs a governar l'esquerra. I més sense UM. L'exemple més clar va ser a Palma, on es va votar majoritàriament a Catalina Cirer [batllessa pel PP] per por que pogués governar Grosske [Eberhard Grosske, candidat d'EU, segons els rumors, mai no confirmats per ningú, hagués estat el candidat a batlle per un pacte, si els resultats ho haguessin permès, entre PSOE i EU].

Durant la campanya un mitjà de comunicació anuncià que “l'esquerra podrà governar sense UM” [fent referència a una enquesta publicada abans de les eleccions], i crec que això va ser important per excitar més la por

a l'esquerra més radical i per augmentar el vot al PP.

—Com jutja UM la seva participació en el Pacte de Progrés durant els quatre anys anteriors?

—Qualsevol situació serveix per treure'n experiència i lliçó. Tot té coses bones i dolentes. El fet d'aprovar la llei de consells, per a UM ja justifica haver fet el Pacte. Al marge d'això, a Mallorca també es van fer moltes coses positives. Ara bé, la part negativa va ser-ne la radicalització. El president del Govern [Francesc Antich, PSIB-PSOE] acabà per escoltar més la gent radical que no UM, per la qual cosa es va estendre la por que guanyàs el pacte radicalitzat.

—UM va pactar al juny amb el PP. Tenien, vostès, tres opcions. Una, d'oposició; dues, de pacte amb l'esquerra, amb un nou Pacte de Progrés al Consell; i tres, de pacte amb el PP. Per què aquesta última?

—L'opció de reeditar el Pacte de Progrés va ser inviable perquè no hi va haver voluntat per part de l'esquerra. Amb les converses que vam mantenir, tot d'una es veié que no hi havia cap possibilitat d'avançar en res: tot allò que s'havia embarrancat al final de la legislatura anterior continuava igual. Es va estudiar el fet de quedar a l'oposició, però pensàrem que ens hagués comportat dissoldre'ns, en certa manera, dins una oposició molt ampla formada pel PSOE, PSM, EU, Els Verds i nosaltres. A més, no som un partit d'oposició, no ens veiem pel carrer, cridant, amb pancartes, amb actituds que no són nostres. Per tant, quedava el pacte amb el PP, el qual, tal com es va fer, ens permet dur a terme les polítiques que pensam que s'han de fer per Mallorca perquè tenim el Govern de Mallorca nosaltres en exclusiva.

—El PP té 16 diputats de 33 a Mallorca i 30 de 59 a Balears, mentre que UM només en té 3 a Mallorca i Balears. Pot ser l'abraçada de l'ós?

—No. S'evitarà fent feina i portant a terme una política clara des del Govern de Mallorca, demostrant que som uns bons gestors dels interessos dels ciutadans. Això és el que ja estam demostrant. No em preocupa res més. Si els

"La part negativa del Pacte de Progrés va ser la radicalització. El president acabà per escoltar més la gent radical que no UM, per la qual cosa es va estendre la por..."

mallorquins saben, perquè ho saben, que el Consell és governat a totes les àrees per un partit com Unió Mallorquina, el perill no existirà.

—La pressió opositora contra UM i PP és molt intensa. No sols per les carreteres i autopistes. A UM se la corresponsabilitza també de, per exemple, la política lingüística contra el català del Govern.

—És injust i, a més, demostra el poc valor polític de l'oposició quan carre-

ga contra UM perquè no pot carregar contra el PP. Es una manera de fer política que no du res de positiu. Sempre he pensat que el diàleg, la negociació, és el que fa avançar. No crec que s'avanci gens fent manifestacions, insultant, escopint... Ja veurem què passa el dia 14 de març, però em tem que hi ha minories que fan molt d'enrenou i que la majoria no està per aquestes coses.

"La situació no és fàcil. Per això mateix Unió Mallorquina té clar que ara més que mai ha de demostrar que no només és necessària, sinó també imprescindible...".

—S'ha sentit acorralada?

—En alguns moments sí, clar. No ho negaré. La situació no és fàcil. Res no ho és, en la vida. Per això mateix UM té clar que ara més que mai ha de demostrar que no només és necessària, sinó també imprescindible per avançar en tants i tants temes que sense UM no podrien avançar.

—El pacte amb el PP, la política lingüística del Govern, la política territorial (autovies, segon cinturó, etc.) han provocat l'existència de divergències en el si d'UM, com es va poder veure en el seu congrés del passat desembre. Com ho interpreta, això?

—Ho valor com és. De la mateixa manera que el 80% del partit creu que l'única manera, ateses les circumstàncies, que UM pugui fer feina per Mallorca és a través del pacte amb el PP i governant en solitari en el Consell de Mallorca, hi ha també un 20% que creu que no. Potser perquè pensen que contra el PP es viu millor. Bé, sí: hi ha aquest sector. I el resultat del congrés va ser el que ha estat, per això continuem sent allà on som.

—I ara cap a on anirà aquest 20% que no aproven el pacte amb el PP?

—Simplement esperar que continuïn fent feina perquè les coses vagin bé per a UM, que en el futur tenguem més

"No crec que s'avanci fent manifestacions, insultant, escopint..."

vots i que, així, pugam tindre més poder de decisió.

—És factible pensar en una coalició preelectoral entre PP i UM per a les eleccions locals i autonòmiques del 2007?

—No, no és factible. Encara és més: és inviable i impensable. Dins d'Unió Mallorquina ningú no s'ho planteja. No. No hi ha cap possibilitat.

—Aleshores, quin és l'espai d'UM? No es veu molt clar...

—Cada partit passa per moments millors i per d'altres de pitjors. Hi ha moments en què es pot avançar molt i d'altres en què les passes han de ser més curtes. El que importa és no fer-les enrere. UM té un clar projecte nacionalista per Mallorca. Ens agradaria que avançàs més ràpidament. Però els resultats han estat els que han estat. Ara bé, haguéssim pogut avançar més tots els nacionalistes junts [a les elec-

cions generals] si ens haguéssim entès. Però el PSM ha optat per una coalició amb EU i no amb nosaltres, li ha pesat més el factor de ser d'esquerres. Es la seva opció. Per tant, el PSM es desdiiu ell mateix del que manifestava voler ser abans: que volia centrar-se, ser semblant a CDC aquí, que volia accedir a un electorat centrat relacionat amb el teixit econòmic illenc... tal com feia en el Govern. Ara es desdiiu i es radicalitza. Per tant, el centre nacionalista és un camp que queda només per a UM.

—L'any 1993, amb la refundació d'UM, vostès iniciaren una estratègia tendent a col·laborar amb l'esquerra amb la intenció d'erosionar el PP. Després de deu anys, aquesta estratègia fracassa el 2003. I ara, quina estratègia de futur es planteja UM?

—UM sempre ha tengut la mateixa estratègia. Ser un partit de centre, liberal i nacionalista. Aquest és el nostre espai. El que volem és créixer. No erosionar altres partits. Ni ara ni abans.

—Abans que Jordi Pujol deixàs el càrrec, vostè va anar a Barcelona i va visitar el president de la Generalitat. Pura visita de cortesia?

—No. UM forma part de la Internacional Liberal. L'únic partit de l'estat que en forma part. Hi ha una fundació a Catalunya, Llibertat i Democràcia, d'orientació liberal, en què hi ha socis catalans i mallorquins, i amb la qual el mateix Pujol manté relacions. Com que jo havia d'anar a un acte d'aquesta fundació, vaig aprofitar per visitar l'expresident, amb el qual vaig parlar de diverses coses. Això va ser tot.

—No parlaren d'una possible col·laboració futura entre CDC, a més d'UDC, amb UM amb la mirada posada a les eleccions europees del pròxim mes de juny?

—No.

—No hi ha converses, em vol dir?

—No li ho he dit. Hi ha converses, però no de mi amb Jordi Pujol.

—Quin tipus de converses?

—Deixem que passin les eleccions generals, ja veurem després què cal fer i com es fa.

Miquel Payeras